27. AUG 2017 • 10:07 ARCHIVE AF REDAKTIONEN GRATIS

Trofast læser i Kolding: Jeg vil holde avisen til jeg dør

DEL PRINT

I et hyggeligt boligkompleks i det indre Kolding bor den 82-årige Gerda Gloggengiesser, der er født og opvokset i Svaneke.

Hun fejrer et lille jubilæum, for det er i år præcis 50 år siden, at hun flyttede fra Bornholm.

Men hver dag – om ikke siden 1967, da hun sagde farvel til Bornholm, så dog i rigtig mange år – er Bornholms Tidende dumpet ind ad brevsprækken.

Gerda Gloggengiesser er med andre ord en af de mange trofaste Bornholms Tidende-abonnenter, som avisen har på den anden side af vandet.

Og en af den slags aviskunder, der gerne ringer til sin avis – og også til chefredaktøren – hvis der er noget med leveringen, der ikke lige stemmer.

Det er derfor, jeg tænker på Gerda, da jeg beslutter mig for at tage over for at hilse på en Â□oversøisk abonnentÂ□, der ellers kun er et navn på et stykke papir, en kunde man ikke lige møder nede i brugsen.

Men som altså – trods det at være flyttet fra Bornholm for mange år siden – stadig har bevaret tilknytningen til øen i søen. Bornholm kommer så at sige ind ad døren hos Gerda hver dag i form af Bornholms Tidende.

– Velkommen til, siger Gerda Gloggengiesser, der glad tager imod både redaktør og fotograf.

Det er ikke hver dag, hun får Â□så fint besøgÂ□, lader hun forstå.

– Ja, jeg starter jo altid med at læse dagens leder, din leder, fortæller hun.

– I starten fik jeg ugeavisen Rytterknægten tilsendt, men jeg gik hurtigt over til Bornholms Tidende, og den har jeg holdt lige siden. Uden pauser. Jeg vil holde Tidende til jeg dør, siger Gerda.

Så selvom hun altså har Kolding og det sydjyske uden for sin dør, og selvom hun langt fra kommer hjem til sin fødeø hvert eneste år, så ved hun alt om, hvad der foregår Â□hjemmeÂ□ på Bornholm, hvor hun også har en veninde i Svaneke, som hun taler med hver eneste søndag.

Gerne om stort og småt fra solskinsøen.

Dramatisk historie

Som navnet Gloggengiesser antyder, så er Gerda Gloggengiesser af tysk afstamning, og der gemmer sig en ikke helt udramatisk historie bag familiens bornholmske historie.

For faderen, der var selvlært kunstmaler, måtte ved afslutningen af 2. verdenskrig flygte fra Bornholm, inden tyskernes kapitulation.

Conrad Gloggengiesser, Gerdas far, stammede fra Lindau ved Bodensøen i det sydlige Tyskland, og under krigen hjalp han den tyske værnemagt i Svaneke som tolk.

Og sådan noget gik ikke ustraffet forbi i krigens sidste dage, så familien måtte flytte til Hedensted.
Men efter nogle år vendte den sygeplejerskeuddannede Gerda tilbage til fødeøen og blev sygeplejerske på Bornholms Hospital, inden hun altså flyttede definitivt fra Bornholm i midten af 60Â□erne.

Men kontakten med hjemstavnen har hun holdt ved lige.

Blandt andet via ophold på Bornholms Højskole – og altså de ugentlige samtaler med veninden i Svaneke.

– Det er så dejligt at få avisen. Og det er skønt, at den kommer i det lille format nu, ligesom jeg sætter pris på, at den bliver hæftet i siden. Politiken, som jeg også holder, er jo stadig i det store format, og det kan være lidt svært at holde styr på den. Da har man brug for et bord.

Gerda Gloggengiessers hjem er fyldt med faderens malerier.

Mange bornholmske scenerier, og en del portrætter af en ung Gerda, hænger på væggene.

Selv har Gerda aldrig fået børn, og hun bor i dag alene.

Selv har Gerda aldrig fået børn, og hun bor i dag alene.

– Se, det her fra Svaneke. Og det her forestiller Gudhjem, fortæller Gerda Gloggengiesser, inden hun sætter sig til rette i sofaen.

Det er her – og ved køkkenbordet – at hun hver dag bruger en time eller to på at holde sig opdateret om tingenes tilstand Â□hjemme på BornholmÂ□.

Hvorfor tror du, at så mange eksil-bornholmere bevarer kærligheden og kontakten til hjemstavnen?

– Jamen, se på billederne. Se hvor smukt der er. Det er derfor. Bornholm ER noget helt specielt, og det er sjovt at følge med. Specielt kan jeg godt lide rubrikken Â□Gamle ÅrgangeÂ□ i avisen, og hvis der er noget fra min barndom i 30Â□erne og 40Â□erne, så holder jeg et ekstra øje, slår Gerda Gloggengiesser fast.

Mit besøg hos Gerda Gloggengiesser er ved at være slut, og vi vinker farvel.

– Det var hyggeligt at få lov at hilse på dig. Kom snart igen.

– Ja, på en eller anden måde kommer jeg jo på besøg hver dag, siger jeg til farvel, og det giver en smilende Gerda Gloggengiesser mig ret i.